

Сонатата „Cis-moll“, прочута подъ названието „Лунната соната“, е посвятана на Giulietta Guicciardi — една близка до сърдцето на Бетховена дама, която той обичалъ до обожаване. Паметникътъ на любовта, който той е искалъ да въздигне въ нейна честь, се прѣвръща въ една гробница. Злата орисница го откъсва за винаги отъ неговата любима и за него любовта на земята е само мъки и страдания. Въ Adagio-то на сонатата е изразена дълбоката печаль, която измъчва съкрушеното му сърдце. Слушательтъ чува, като изъ подъ земята, тежкитѣ въздишки, които излизатъ изъ дълбоката гробна хармония, изразена съ бавнитѣ триоли въ дѣсната рѣжа и широкитѣ акорди въ баса. Между тѣзи акорди се промѣква, отъ врѣме на врѣме, една тайнствена и пълна съ дълбоко униние мелодия, напомняща мълчаливото блуждение на луната, която показва своята бледа, мъртвешка физиономия между плавающитѣ по небето облаци. Това сѣ тонове печални, трогателни, които прѣдизвикватъ въ фантазията ни една мистериозна и страшна картина. Въ една дива и пуста равнина ние се намираме прѣдъ единъ зѣющъ, полуосвѣтенъ отъ луната гробъ, при който стои демона на скръбта и пита за своята гатанка. Мелодиитѣ, които излизатъ изъ гроба, сѣ отговоритѣ на една тайнствена сѣнка, която оплаква своето безмощие. Съ излизането на сѣнката изъ гроба, демонътъ изчезва. Мракътъ покрива всичко. Гробната тишина настѣпва наново и въ послѣднитѣ 6 такта на адажиото ние чуваме като едно ехо погребалнитѣ камбани звънове въ дълбокитѣ басови ноти — оня подземенъ гласъ, който прозвучава отъ началото до края.

Нищо по-възвишено и по-просто нѣма отъ това Adagio. Като че ли композиторътъ въ своето унисание, е оставилъ произволно движението на прѣститѣ си по клавишитѣ, безъ да мисли какво ще излѣзе отъ тая своеобразна фантазия.

Въ пълненъ контрастъ съ Adagio-то е послѣдната частъ на сонатата Presto-agitato. Тукъ настроението минава въ друга фаза — отъ спокойствие къмъ буря. Слѣдъ мъртвешкото